

II. rész

A Háború Hajnala

5. fejezet

A Bukottak Bosszúja

64 ABY, 9. hónap, 4. hét, Benduday:

A Patriot flotta már egy teljes hete állt Ryloth felett, valamennyi hajója békésen szelte az űr hidegét, ahogyan a planéta roppant gravitációs mezeje körül sodródtak. Fedélzetüket nyugodt, pihenő tisztek és katonák sokasága töltötte most meg, akik még most sem tudtak betelni az elsőprő győzelem mámorával, hiszen manapság nem volt kis szó a Köztársaság büszke flottájának legyőzése. Viszont látszólag senki sem gondolt a következményekre.

Travis megmondta ugyan, hogy ellentámadás közeleg, mely szerinte épp a mai napra volt kitűzve, de csak kevesen hallgattak rá. Közülük is egyedül Aleya vette igazán komolyan ezt, és próbálta felkészíteni rá nagyúra flottáját valamelyest, aki nyomtalanul eltűnt az elmúlt napok folyamán, az új jövevényel egyetemben.

De a twi'lek egy dologra mégsem számított. Mindig is úgy gondolta, a Köztársaság képtelen a legyőzésükhöz elegendő hajót nélkülözni ekkorra, s most egyedül a Sith sötét nagyurának parancsára tartotta alakzatban annak roppant flottáját, a nap minden percében készen állva a végső harcra. A Ryloth sorsát végleg eldöntő ütközetre.

Ez mentette most meg valamennyijük életét.

Ugyanis állig felfegyverzett hadihajók egész sora suhant elő a csillagok áradatából Aleya hataloméhes szempárjának sárgásan izzó pillantása előtt, ahogyan az űr hidegét kémlelte szemeivel, majd nyitottak tüzet rájuk habozás nélkül, amint csak megtehették.

A Nemezis elhárító pajzsai pedig iszonyatos rázkódás közepette hárították a folyamatosan beléjük csapódó vörösen izzó lövedékeket, miközben legénysége elképedten bámulta a masszív köztársasági flottát. Egyedül a twi'lek kivételével, aki pontosan tudta, mit kell tennie.

- Mire várnak még?! Tűzeljenek már! – förmedt rá tisztjeire haragosan, akik csak ekkorra ocsúdtak fel döbbenetükből és hajtották végre az ilyenkor magától értetődőt. Mivel valamennyi hajón ehhez hasonló volt a helyzet a Nemezis viszonzta először a tüzet, és most sorra hasították az oldalán sorakozó turbólézer ágyúinak iszonyatos erejű lézernyalábjai a kozmosz végtelenét, szemben a vörösen izzó lézéráradattal.

- Helyzetjelentést! Hányan vannak? – fordította oda hataloméhes szempárját a sith a megfelelő feladatot ellátó tiszt felé, akinek már a puszta arckifejezésén is tisztán látszott, hogy nem túl rózsás a helyzet.

- 36 mon calamari cirkáló, több száz kisebb hajó, valamint több ezer vadászgép – a twi'lek minden várakozását felülmúlta a hajóhad mérete. Ugyan már az ablakból látszott, hogy sokan vannak, de azt nem sejthette, hogy ennyien. Így már mind tüzerő, mind vadászok tekintetében hátrányba kerültek, ezért esélyük sem volt a győzelemre.

Aleya pedig eltűnődött, hogy mindez Travis újabb mesteri húzásának része-e, vagy egész végig csak beetette őket és lelécelt, hogy vetélytársak nélkül taníthassa ki növendékét. De hamar elvetette ezt a gondolatot, ismeretében volt annak, hogy milyen sokat fáradozott a Nagyúr e roppant flotta összeállításával, hogy egy napon az egész galaxist meghódíthassa vele egy új Sith Renddel az oldalán. Nem hagyná itt csak úgy. *Ugye?*

Mostanra már valamennyi birodalmi hajó viszonzta a tüzet és az ide-oda cikázó lézernyalábok soha nem látott látványt tártak a fedélzetükön tartózkodók szemei elé, az előző csata messze eltörpült mellette. Ráadásul, most a Köztársaság felé kezdett billeni a háború ingatag mérlegének sorsdöntő nyelve. Melynek csak most kezdett megmutatkozni fölénye.

Ugyan a nagyobb hajók még állták a sarat iszonyatos erejű elhárító mezejüknek, valamint puszta méretüknek köszönhetően, de a fregattok és könnyűcirkálók sorra hamvadtak el a halál vörösen izzó áradatában. Enar Gahen admirális pedig széles mosollyal az arcán kísértc figyelemmel szinte biztosnak vélt győzelmét, egy régi barátjával az oldalán.

Úgy tűnt, teljes mértékben igaza volt.

- Látod, nincs itt semmi féle csapda. Blöff volt az egész – jelentette ki fölényesen a mellette somfordáló neutóliai felé emelve bosszúszomjas tekintetét. Az első és utolsó nagy vereségét szenvedte el a múlt héten, most pedig mindenért megfizet ellenfele.

- Még koránt sem olyan biztos az – vágta rá Draka tökéletesen leplezve indulatát és csalódottságát, mivel már érezte, hogy csak álltatja magát. Ha bármiféle csapda lett volna, már rég tudomásukra jutott volna létezése, már az Erőben is tisztán érzékelhetné.

Ahhoz viszont nem kellett használnia a mindenható misztikus energiát, hogy tudja, ezt a napot még jó néhányszor fel fogja hozni az admirális. A napot, amikor túljárt egy Jedi mester eszén, valamint megnyert egy olyan háborút, mely még csak nem is létezett.

- Hamarosan megadja magát az első romboló pajzsa, onnan már csak percek kérdése az egész – közölte a mon cala a taktikai kijelzőt kémelve szemeivel. Azonban egy valami nem tűnt fel neki, egy teljesen nyilvánvaló tény, amely az elsőprő fölényükből fakadt. De többek között ezért volt itt Draka, aki mindig készséggel dörgölte az orra alá az ilyesmit.

- Miért nem vonulnak vissza?

Négy nappal korábban:

Travis elszántan és eltökélten kelt fel ágyából. Most, hogy eldöntötte mi a fontosabb számára eljött a cselekvés ideje, még ha nem is tudta, pontosan mi is sarkallta ezen döntésére. De azt jól tudta, hogy Reánál az Erő nem is jelölhetett volna számára tökéletesebb tanítványt. A lány nem volt számot tevő ellenfél ugyan, de rendelkezett az alapokkal. Harcias volt és eltökélt, mégis gyorsan alkalmazkodott a környezetéhez és a legfájóbb döntéseket is képes volt pillanatok alatt meghozni.

Talpra esettségeinek és jó reflexeinek köszönhetően pedig hónapok leforgása alatt remek vívót faraghat belőle, valamint az Erő beható használatába is bevezetheti. De a korlátait is jócskán ki kellett tolnia ahhoz, hogy hosszú távon is helyt állhasson. Erre pedig a leggyorsabb mód az volt, ha belecsöppen a sűrűjébe. Tehát vele tart mostani útján. Melyet egyedül tenne meg normál esetben, de ez közel sem volt olyan veszélyes küldetés, mint az előző.

Biztos volt terve működésében.

Új öltözetét sokkal kevesebb időbe telt magára öltenie, de azért még leellenőrizte szemeit kifelé menet az egyik tükörszerű felületre emelve tekintetét és megkönnyebbülve tapasztalta, hogy kékesen ragyog szemeinek pillantása, tehát tökéletesen működött álcája. Mivel még mindig fontosnak érezte, hogy barátságosnak tűnjön megjeleneése Rea színe előtt.

Szerinte fontos volt, hogy megszűnjön félelme és mihamarabb otthonaként tekintsen a helyre, hiszen így sokkal könnyebb lesz átszalogatni a sötét oldalra. És a fiatal togruta csakugyan kezdte otthon érezni magát, pedig még két nap sem telt el elfogását követően. Mégis megszokta már a Nemezis fedélzetének szürke falait, rohamosztagosokkal nyüzsgő folyosóit, akik azonnal haptákba vágják magukat közeledtekor.

Ráadásul vakon követték minden utasítását, amely csak elhagyta étellel teli ajkait, még ha az égadta világon semmi logikát sem találtak azokban. Tegnap például szinte élvezte, ahogyan keresztül-kasul küldözgette a közelben tartózkodó klónokat a hatalmas hajótestben, és úgy érezte, hogy ezt akár pár rombolóval is eljátszhatná.

Persze azt nem sejtette, hogy ez is Travis tervének részét képezte, aki már az első napon olyan mértékű hatalommal ruházta fel, melynek mértéke még mostanra sem tudatosult az ifjában. A sith tudta, hogy mindenki fél hatalma elvesztésétől és minél nagyobb mértékű az, annál jobban veszi zokon az attól való megfosztása lehetőségét.

Tehát minél többet ad Reának, annál inkább fél majd elvesztésétől, tehát a sajátjaihoz való visszatéréstől. Ezzel különösen nehezé téve számára a pillanatot, amikor döntenie kell majd az Erő e két, merőben eltérő oldala között. És ha ezt egyéb terveivel kombinálja olyan hálót szöhet, melyből kérdéses napon sehogyan sem tud majd kikászálódni növendéke.

Kiérve kabinjából meglepetten tapasztalta, hogy üresen álltak a folyosók, alig pár lépés zöreje töltötte meg csupán a levegőt, melyek a szinte örökkévalóságnak ható éjszakai műszakjuk vége felé járó rohamosztagosoktól származtak. Ugyanis hajnali négy óra volt.

Erre nem volt nehéz rájönnie a sithnek, mindössze meg kellett kérdeznie az egyik jól megtermett katonájától Rea kabinjához érkezvén. Nem számolt a ténnyel, hogy ezúttal is azonnal kipattantak szemei látomását követően, de esze ágában sem volt megvárni, hogy kipihenten ébredjen tanítványa, bármikor is szokott az felkelni.

Csupán egy laza kézmozdulattal teljes fokozatra kapcsolta kabinjának világítását a tömör duracélajtón keresztül, és várta a teljesen nyilvánvaló kérdést.

- Mi van?! – csattant fel a lány, amint kinyitotta kék szemeit és rápillantott az órára. Sejtette, hogy új mestere nem fog kesztyűs kézzel bánni vele, de azért igazán hagyhatta volna aludni.

- Kelj fel, indulunk!

- Elárulnád, mégis hová megyünk? – kérdezte Rea sokadjára, amikor már a Hammer of God fedélzetén szelték a mindenség végtelen óceánját, de Travis csak nem felelt kérdésére egészen a hipertérbe való belépés káprázatos pillanataig.

- Szerzünk pár rombolót – vágta rá magabiztosan, széles mosoly ült most arcán, melynek mozdulatai még mindig fura érzést keltek számára. Nem mintha nem stimmelt volna valami, egyszerűen csak megszokta már a heg fájdalom jelenlétét.

- Úgy érted csillagrombolókat? – fitogtatta a teljesen nyilvánvalót. Sehogy sem akart körvonalazódni benne, hogyan kellene kettejüknek egy össze-vissza foltozgatott könnyű fregattal összehoznia egy komplett csillagromboló flottát.

- Nem... – erre csak értetlenül nézett vissza rá növendéke, majd egy bólintással adta tudtára, hogy mégis. – Kölcsön kérünk párat egy régi barátomtól – más talán az ősellenségen, vagy rosszakaróm szót használta volna. De felesleges volt ekképp riogatni Reát, elvégre régen volt az már és most ez közös ellenség ellen harcolnak majd. Csak megbékélnék...

Két Nappal korábban:

Talán a sors különös fintora volt, hogy két napba telt utazásuk, így nem maradt túl sok ráhagyás, ha esetleg balul sülnének el a dolgok, s ez nem számított valami új keletűnek Travis terveiben. Viszont most meg kellett kockáztatnia ezt, szüksége volt azokra a hajókra.

Út közben kihasználta a kínálkozó lehetőséget és gondoskodott róla, hogy e két napot tanulással tölthesse tanítványa. Ennyi idő épp elég volt arra, hogy elmagyarázza neki, mire kell odafigyelnie, valamint bevezesse az életbe vágó dolgokba. Mint például sosem eressze le fénykardját, bármennyire is hiszi halottnak, vagy harcképtelennek ellenfelét.

Emellett Rea meg is értette, amit mond és kíváncsian hallgatta az elhangzottakat. Sőt, a gyakorló pengével töltött vívóleckék alatt ismételtén bizonyította tanulékonyágát. Persze így is jócskán alul maradt Travis mellett, aki egy jó évszázadnyi előnnyel rendelkezett tapasztalat terén. Mégis volt olyan fűrgé, mint tanonca, ha hagyta is magát valamelyest.

Most, hogy már csak percek választották el őket az érkezés pillanatától különös érzés fogta el a lányt, biztonságban érezte magát Travis mellett. És ez olyan hirtelen érte, hogy nem is értette, hogyan lehetséges, amikor pár napja még halálos rettegés fogta el közeledtekor.

De nem is tűnődhetett ezen túl sokat, ugyanis a Hammer of God végre elérte úti célját, az úr eddig teljességgel elhagyatottnak tartott szegletét. Ahol ezernyi szürkésen fénylő hajótest rajzolódott ki kíváncsi szempárok előtt, ahogyan előtörték a csillagok áradatából, egyenesen a Travis régi „barátja” által bitokolt flotta szívébe érkezve. A Nagyúr könnyedén idetalált, csak követnie kellett az Erőben lakozó zavar forrását, de mégis meghökkentette a látvány.

A tucatnyi hatalmas csillagromboló látványa, ahogyan méltóságteljesen sorakoztak a megannyi phalanx osztályú fenevad mellett, amelyek egyetlen óriást, egy sovereign osztályú szupercsillagrombolót, amely mellett messze eltörpültek kísérői.

- Csak nem oda megyünk? – kérdezte Rea a monsturnra mutatva balkezeivel, mindig is meg akar fordulni egy fedélzetén. De eddig sosem nyílt rá alkalma a másik oldalról.

- Nem érzem rajta a jelenlétét, biztosan egy másik hajón van. Az a szörnyeteg csak elterelés, ha meg akarná ölni valaki – ekkor egy merőben más ok tárult szemeik elé, ugyanis a sovereign osztályú romboló a maga harminc kilométeres hosszával kivált az alakzatból, majd továtűnt a csillagok áradatában, úgy fél tucat rombolóval egyetemben.

- Akkor melyiken van, akit keresünk? – folytatta a fiatal gyermeki kíváncsiságából fakadó kérdezősködését.

- Arra ott – felelte Travis egy, a Nemezis felépítésével azonos csillaghajóra mutatva sokat látott úralkalmatosságuk ablakán keresztül, amely látszólag csak egy volt a megannyi romboló közül. De csak eddig maradtak észrevétlenek, mint azt rövidesen megtudták az orruk előtt elhúzó figyelmeztetőlövéskepp leadott zöldesen izzó lézernyalábból.

- Ti tényleg nagy haverok lehettek – csattant fel Rea a fejét ingatva, valahogy sejtette, hogy ez lesz. Naala mester tanítása alatt is ez volt, ahányszor elhangzott a „rég barát” kifejezés.

- Még nem tudja, hogy én vagyok az – felelte Travis nemes egyszerűséggel.

- És nem kellene tudatnunk vele valahogy?

- Nem kell, majd hívnak – ekkor hangos sípolás jelezte a komból, hogy sürgős hívásuk érkezett. – Látod?

A kíváncsiskodók hívására válaszolva egy mély, egyértelműen eltorzított hangra lettek figyelmesek. Mivel állítólag Travis ismerőse volt, ő beszélt vele, miközben Rea csak figyelte a helyiség másik végéből. Kíváncsian várva a pillanatot, amikor pucolniuk kell majd.

- Ki vagy, és mit akarsz? – hallatszott a kommunikációs tiszt egyébként is mély hangja a Mercilles fedélzetéről, érthetetlen okokból igen erőteljes torzítás kíséretében.

- Darth Travis vagyok, beugorhatnánk egy percre?

- Egy pillanat, megkérdezem – ekkor félpercnyi sercegés következett, melyet egyedül a togruta szelíd suttogása tört meg.

- A barátod mi? – a sith szemei már sárgás színben pompáztak volna egy pillanat erejéig, ha nem törik meg a kommunikációs tiszt hallgatása, aki idő közben mindent elrendezett azzal a bizonyos személlyel, kinek most segítségére szorul párosuk.

- Leszállás engedélyezve, a Nagyúr személyesen óhajtja látni önöket – hiszen az életjeldetektorok már rég tudatták velük, hogy ketten vannak – a hídon. A katonáink szívesen odakísérik önöket – ekkor megszakadt a kapcsolat, de a turbólézerek leereszkedő csövei méltán jelezték, hogy igazak az elhangzottak.

- Látod, a barátom...

A Mercilles roppant hangárjában való nem túl finom landolásukat követően egy teljesen átlagos birodalmi hajó látványa érte szemeiket. Rohamosztagosok sorakoztak mindenfelé a szokásos egyenruhát viselve, valamint a megszokott léptekkel masírozva őrzárataik közepette. Ehhez a vadászgépek és egyéb harcjárművek sokasága párosult, melyek a megszólalásig hasonlítottak a Nemezisen lévőkhöz, tehát a szabványváltozatokat képviselték.

A hídra való útjuk is egyre csak az otthonukká lett csillaghajóra emlékeztette őket. Talán meg is feledkeztek volna arról, hogy most idegen terepen tartózkodnak, ha nem kísérte volna őket egy tucatnyi állig felfegyverzett klónkatona, de hamar félbe szakadt gondolatmenetük. Ugyanis viszonylag gyorsan érkeztek meg a hídra, ahol Darth Talen már várta őket.

- Travis, nem hittem volna, hogy még látjuk egymást – jelentette ki fennhangon, látszólag kedvesen, majd Rea felé eresztette tekintetét, aki másfél fejjel alacsonyabb volt jelenlegi mesterénél. – Látom, új tanítványod van, ennek örülök.

- Akárcsak én – felelte Travis, miközben gyanakvóan kémlelte az Erő minden apró mozzanatát elméjével.

Hiszen Talen minden volt, csak egy régi barátja nem. Sőt, ádáz ellenfelei voltak egymásnak, annak idején, amikor is a Rendjébe kívánta olvasztani az önjelölt Sith nagyurat. Azonban nem járt sikerrel, egyedül vele szemben vallott kudarcot a megannyi sith közül.

- És, mégis mi vetett erre benneteket? – ennek hallatán Travis töprengeni kezdett egy ideig, hogyan is találhatná ezt olyan formában, hogy még bele is menjen az alkuba, de Rea csakhamar megunt a várakozást és helyette is felszólt.

- A segítségedre van szükségünk! – a sith gúnyos nevetésben tört ki ennek hallatán.

- Az én segítségemre? Travis, hát már ilyen mélyre sülyedtél volna?

- Nélküled nem tudjuk megtartani Rylothot a köztársasági flotta ellenében. Most felejtjük el a múltat és nézzünk szembe együtt a közös ellenséggel, amely egyformán fenyeget mindannyiunkat – tette hozzá Travis, hátha ezzel elér majd valamit, de már látta, hogy reménytelen a helyzet.

- Nem, kizárt, hogy segítsek nektek – vágta rá Talen habozás nélkül. Nem is értette, hogy mernek ezek idejönni a történetek után, de rá kellett ébrednie. Mégis csak hatalmas szívességet szolgáltatott neki korábbi ellenfele, akivel oly hosszasan vívott annak idején, mielőtt Travis elmenekült volna az irháját féltve.

Nos, akkor már semmi keresnivalónk itt, nem is zavarunk tovább – jelentette ki Travis majd nemes egyszerűséggel megindult a legközelebbi kivezető folyosó vaskos fémajtaja felé, de Talen önelégült kacaja közepette tett laza kézmozdulata félbe szakította.

Ugyanis ekkor rohamosztagosok tucatjai kezdtek özönlenni a helyiségbe, a szélrózsa minden fokából rájuk szegezve sugárvetőiket. Egyiküknek sem tellett bele, hogy belássák, csapdába sétáltak, ahonnan esélyük sincs kijutni.

- Ilyen hamar távoznátok?! – csattant fel Talen gúnyosan, majd egy, a sithekre oly jellemző mosoly jelent meg az arcán, miközben fényszabljája felé nyúlt kezével. – Még ki sem is élvezhettétek a vendégszeretetem...

Napjainkban:

Hevesen cikáztak az irdatlan erejű lézernyalábok Ryloth ege felett, ahogyan a tetőpontjára hágott az űrben zajló elkeseredett ütközet. A Patriot flotta zömök hajóinak pajzsai sora omlottak össze, majd az egykor büszke csillaghajók sorra égtek hamuvá a köztársasági hajók ösztüzének köszönhetően. Már bármely ép eszű admirális visszavonulót fújt volna.

Aleya pedig csak tehetetlenül figyelte, ahogyan az előttük elhaladó romboló oltalmazó energiamezeje egy kékes villanás keretében foszlott szerte, majd egy éles fordulót követően próbált kikerülni a rátörő három liberty turbólézerei elől, de nem sok sikerrel. Ugyanis a csillagrombolókat pusztításra tervezték, nem pedig a heves lézéráradatban való cikázásra.

A hajó képtelen volt időben biztonságos távolságra húzódni, s már az első másodperceken követően megpecsételődni látszott sorsa. Az oldalába csapódó vörös lézernyalábok egyesével szaggatták ki a masszív nehéz turbólézer ágyúkat eddig oly biztosnak tűnő helyükről, majd azok izzó lángcsóvát maguk után húzva sodródtak egyre csak távolabb korábbi gazdájuktól, melynek mind nagyobb darabok szakadtak ki páncéllemezeiből.

Aleya pedig egyre csak azon tűnődött a már elkerülhetetlen robbanás közepette, mely egy szempillantás alatt elnyelte a több mint 1600 méter hosszú szörnyeteget, hogy miért is bízott ennyire Travis tervében, amikor semmit sem mondott róla. Mégis biztos volt annak sikerében. A Sith sötét nagyura egyébként is a lelkére kötötte, hogy semmi esetre sem hátrálhat meg.

De vajon meg is halna érte?

Sovány vigaszul szolgált valamennyijük számára, hogy nem csak az ő flottájuk szenvedett veszteségeket, még ha aránytalanul nagyobbakat is, mint a köztársaságiak. De most mégis megadta magát az egyik cirkáló, még hozzá az MC80a osztályt képviselő monstrumok egyike, amely a lehető legrosszabb helyet foglalta el a csatamezőn, négy romboló is lőhette.

A több mint 24 nehéz turbólézer ágyú összütze pedig egyszerűen darabokra szaggatta a cirkáló orrát, amely már túlkésőn próbált menedéket találni kísérői oltalma alatt, és a környezetében tartózkodó cirkálók sem evickélhettek oda időben, hiszen csupán másodpercek voltak már haláltusájából, harmadikként elhamvadva Enar Gahen hajóhadából.

Aki sok esetben próbálta meg hátra küldeni veszélyben lévő hajóit, hogy egy viszonylag ép cirkálót állíthasson a helyébe, mivel kedvére variálhatott most a dolgokkal, túl nagy volt fölénye ahhoz, hogy Travis – most is őt feltételezte a birodalmi armada élén – bárhogyan is keresztülhúzhassa számításait. Még sosem volt biztosabb győzelmében.

Ezzel párhuzamosan pedig érzelmei is zászlóshajójának messze a fejük fölé magasodó mennyezetének magasságába emelkedetek, bosszúvágya csak úgy égett sárgás-fekete szempárjában, ahogyan a taktikai asztalt kémlelte velük, már szájában érezve diadaluk mámorító ízét. Ezt Draka könnyű szerrel fedezte most fel és nagyon rossz szemmel nézte.

Ekkorra a vadászgépek ádáz harca is a végéhez közeledett, ismételten a Köztársaság felé billent a háború mérlegének ingatag nyelve, mivel a libertyk már túl sok birodalmi fregattot semlegesítettek ahhoz, hogy újtjukba állhassanak. Ezért most megannyi X-szárnyú cikázott az ő szemszögükből kolosszális méretű rombolók közt, a bombázókat fedezve.

Most pedig tucatnyi gép indult meg az egyik phalanx övező TIE vadászgépek szürkés felhője ellenében és csakhamar keresztülgázoltak azokon vörös lézernyalábjaik áradata kíséretében, csak ekkor adhattak jelt az Y-szárnyúaknak, hogy megostromolhatják a szörnyeteget, melyet már csak izzó fémdarabok és letört szárnyak öveztek.

Ugyan számos kisebb lézerágyú volt fémcsapásvédelmi páncéllemezei közé ágyazva, de ezek egyike sem volt elég gyors, hogy idejében leszedhesse a tucatnyi felé repülő bombázót, nem mindegyiket. Egy két szerencsés lövés célba talált ugyan egy szempillantás alatt izzó fémdarabok tengerévé változtatva célpontját, de így is kilenc támadó maradt a híd ellenében.

Hiszen így lehetett a legkönnyebben kiiktatni egy ilyen kaliberű rombolót, melynek Aleya is szemtanúja lehetett, ahogyan az ablakból figyelte kétkedő szemének sárgásan izzó tekintetével, ahogyan darabokra tépték a pajzsgenerátorokat a záporozó protontorpedók, azonnal megpecsételve Travis egyik gyöngyszemének elkerülhetetlen sorsát.

Innentől szabad utat kaptak a nagyobb köztársasági hajók, azonnal a sérült óriás felé irányozva lövegeiket, majd rászabadítva vörösösen izzó lézernyalábjaik záporát, melynek olyan sokan próbálták elállni útját, oly kevés eredménnyel. Egyszerűen túl nagy volt a csillaghajó, tucatnyi rombolónak is lehetetlenség lett volna teljesen közre fogni.

A fedélzetén tartózkodók hősiességgel küzdöttek ugyan, az utolsó pillanatokban is viszonozva a tüzet, de így is alig egy röpke percet ölelt fel csupán, hogy a vörös lézernyalábok a roppant duracéllemezeket keresztülhasítva telibe találják főreaktorát és a keletkező robbanás egy szempillantás alatt kettészakítsa a roppant hajótestet, melynek elülső része olyan erővel indult most meg az előtte elsuhanó romboló felé, hogy szinte azonnal felnyársalta azt, megannyi életet kioltva egy értelmetlen csata következtében.

- Elvesztettük a Preatort! - csattant fel az új navigációs tiszt a Nemezis roppant hídjának fedélzetén, ahol már látszólag szinte minden megsérült. Kezdetől fogva heves tűznek volt kitéve, ezért most teljes kapacitásuknak mindössze harmadán álltak elhárító pajzsai.

- Tudom... – és azt is érezte, hogy hamarosan ők is osztoznak sorsában, ha nem történik valami rendkívüli, még a Travis csavaros elméjéből kipattant pofon egyszerű, mégis hatásos tervektől is szokatlan horderejű esemény. – Folytassák a tüzelést!

- De úrnőm, már nem bírjuk sokáig... – vágta rá az egyik tiszt hitetlenkedve, már pusztá tekintetén is látszott iszonyatos halálfélelme. – Vissza kell vonulnunk!

- Kizárt – felelte Aleya a tiszt felé emelve sárgásan fénylő szemeinek hátborzongató pillantását. – Maradunk és harcolunk, ahogyan azt Travis elrendelte – viszont már ő maga sem volt teljesen biztos benne, hogy még idejében ideér nagyura. – *Gyerünk Travis, találj ki valamit...*

Két nappal korábban:

- Dobjátok el a kardotokat! – förmedt rájuk Talen, amint kellőképp körülállták őket rohamosztagosai. Nem is tudta már, milyen hosszú ideje várt már erre a pillanatra. Végre bosszút állhat azért a bizonyos napért, amikor már minden készen állt grandiózus terve megvalósításához, de Travis a semmiből előbukkanva hiúsította meg azt.

Aki most az esélyeit latolgatva mérte fel lelkének sárgásan izzó tüze közepette felragyogó szemárával a helyiséget és arra jutott, hogy innen, ha nehezen is, de még ki tudna kászálódni. Onnantól pedig gyerekjáték lenne elverekednie magát a hangárig és elkötnie az ott sorakozó hajók valamelyikét. Csak egy gond volt, Rea nem tudná.

Tanítványát minden valószínűség szerint már itt agyonlőnék, hiszen még saját magát alig tudná megvédeni Talen és emberei ellenében, képtelenség lenne még a lányt is oltalmaznia a lézéráradat közepette. És most teljesen mindegy volt, hogy mit látott aznap este.

Hiszen az csak egy volt a számos lehetőség közül, melyeket az eljövendő évek eseményei szűrnek majd ki, amíg végérvényesen valóra nem válhatnak a látottak. Tehát bármennyire biztosnak is látszott az elé táruló kép, itt könnyűszerrel véget érhetett a togruta élete, éppen ezért kénytelen volt meghoznia újabb fájdalmas döntését, melyre ismételten egy belső, még mindig ismeretlen eredetű hang sarkallta. Átnyújtotta kardját a klónok egyikének.

- De nem adhatjuk fel ilyen könnyen! – háborodott fel tanonca, aki már lassan mindenhatónak gondolta mesterét a pár nappal ezelőtt látottak alapján.

- Tedd, amit mond, Rea – erre a lány durcásan ugyan, de átadta fegyverét. Sehogy sem fért a fejébe, hogy miért van ez, akárhányszor egy régi barát felkeresésére indul bárkivel is.

A következő pillanatban Talen kezébe vette Travis barázdált markolatú fényszabályját, majd éktelen kacajba tört ki, miközben alaposan szemügyre véve forgatta kezei közt. Lelke mélyén erre vágyott a legkevésbé, szíve harcért kiáltott. De így is megfelelt a pillanat.

- Deana, készítsen elő egy hiperugrást! Haladéktalanul induljon meg a teljes flotta Ryloth felé – ekkor a sithre emelte szemeinek szúrós pillantását. – Először is eltörlöm a szárnalmas kis flottádat a galaxis színéről, majd veletek is végzek – idő közben Rea felé fordult. – Veled kezdem majd, hogy pontosítsak. Aztán, amikor már minden elveszett számára, a mestered is sorra kerül – ekkor hirtelen az egyik rohamosztagos felé fordította szemeinek becsvágyó pillantását. – Vezessék el őket!

- Figyelmeztetlek Talen, az élted legnagyobb hibáját készülsz elkövetni! – nyögte ki Travis miközben a jól képzett klónok kituszkolták a helyiségből. Könnyedén félre lökhette volna valamennyijüket, de nem tehetette. – Az életed utolsó hibáját...

Napjainkban:

Egy újabb romboló mállott ezernyi apró, hevesen izzó acéldarabbá a köztársasági flotta lézéráradata közepette, ezzel a Patriot flotta közel fele odaveszett már. Enar már csak percekre járt a hön áhított diadalától, amellyel egyszer és mindenkorra kiküszöbölhetné a hírnevén esett csorbát. S csak ez forgott most szemei előtt a csata robajának tengere közepette.

Ekkor újabb csillaghajók törtek elő az űr végtelenéből, egyenesen a mértéktelen öldöklés kegyetlen záporába érkezve, melyekre most mindkét admirális döbbenet nézett alá robosztus csillaghajóik ablakából. Megérkezett a lassan már túlságosan is régóta várt erősítés.

A feléjük méltóságteljesen úszó csillagrombolók láttán nem volt kérdés melyik oldalra állnak majd az ütközetben, legalábbis nem úgy tűnt, hogy ez kérdés lehessen. De mégis eltöprengett rajta Talen, a legkevésbé sem várta volna, hogy az említett csata kellős közepén érkeznek majd, ahol egyik ádáz ellensége folytatott most elkeseredett harcot a másikkal.

Travis jócskán megtépzott armadája most szó szerint jobb oldalán helyezkedett el, miközben a köztársasági hajóhad baloldalt sorakozott a Mercilles hídjának ablakából nézve. Ugyanis épp a két flotta között léptek ki a csillagok áradatából, alig néhány tucat kilométerre járva az egyre csendesülő lézéráradattól. E percben minden csak rajta állt.

És egy szempillantás alatt meghozta döntését.

- Nyissanak tüzet a köztársasági flottára! – förmedt rá fenyegetően tisztjeire, bár erre semmi szükség sem volt jelen helyzetben. Mégis örömét lelte benne.

- És mi lesz Travis flottájával? – kérdezte vissza Deana meglepetten.

- Először megmutatjuk annak az alávaló Gahennek, hogy a Köztársaság nem teheti be a lábát a mi uradalmunkba – bármennyire is gyűlölte Travis abban igazat kellett adnia neki, hogy a Köztársaság most a közös ellenség, aki ellen mindenképp egyesíteniük kell erőiket, ha meg akarnak szabadulni tőle.

Egyébként is, jóval nagyobb veszteségekkel járt volna egyszerre elintézni mindkettőt, mint külön-külön elszórakozni velük. És hiába számlált most 64 rombolót gigantikus méretűre duzzadt flottája, ugyanis szerette volna, ha ez így is maradna.

Talen flottájának masszív turbólézerei egy szempillantás alatt fordultak rá az ellenséges hajókra, majd zúdították rájuk zöldesen izzó lézernyalábjaik minden elsőprő áradatát, amely azonnal elsöpörte a már sérült, vagy jelentősen meggyengült elhárító mezejű cirkálókat és azok most masszív lángcsóvák közepette hasadtak szét főreaktoruk pusztulás által.

Aleya eleinte nem is hitt szemeinek, mégiscsak működni látszott Travis terve, és most elérkezettnek látta az időt, hogy újult erővel rontson neki ellenfelének, teljes tüzet parancsolva az eddig főképp védekező rombolóinak így végképp eltörölve a mon cala valamennyi győzelembe vetett hitét és esélyét egyaránt.

Ryloth sorsa eldöntetett.

- Tűz! Tűz! Lőjenek ki mindent, amink van! – kiáltott rá embereire, akik csak félelmükben tettek eleget utasításainak és folytatták most már elkeseredetté vált harcukat a lehengerlő túlerő ellen. Mindenki tudta, hogy nincs esélyük, de egyikük sem mert felszólalni.

Persze Enar Gahen is tisztában volt ezzel, de esze ágában sem volt visszavonulni. Inkább meghal, mintsem újabb csorba essen számára oly drága becsületén, vagy, hogy elismerje, mégis csak a mellette álló Jedinek volt igaza. És most olyannyira elvakította érzelmeinek irdatlan erejű vihara, hogy még csak észre sem vette a nyilvánvalót.

A tényt, hogy egy admirálisnak ilyenkor egy percre sem szabad azt nézni, mi lesz vele, ha gyáva módon eloldalog a csatatérről. A tényt, hogy ilyenkor mit sem számít az ő akarata, az emberei érdekeit kell néznie, az létükért kell meghoznia döntését. A megannyi bátor katonáért, kik most ezrével dobták el életüket kicsinyes bosszúvágyának köszönhetően.

Ezzel Draka is tisztában volt, akinek szintén nem volt ínyére az ismételt kudarc és a szegyenletes megfutamodás, mely után soha nem látott horderejű háború várja majd őket. De egy Jedi nem engedhet meg magának ilyesfajta önzést, neki kötelessége az őt körülvevők érdekét néznie, még ha ez az életébe vagy a lelkébe ez darabjába kerül is. Ezért végzett Lizarával is azon a tragikus napon. És ezért szólal most fel a csata hevében.

- Vissza kell vonulnunk! – közben egy irdatlan erejű becsapódás rázta meg a hajót, földrengésként sújtva a fedélzetet.

- Soha! Folytassák a tüzelést! – kiáltotta el magát Gahen teljesen kikelve önmagából, teljesen elveszett féktelen haragjának csalogó örvényei közt. Csak a harc és saját önkényes érdekei lebegtek előtte, semmi más. Ezzel már Draka is tisztában volt jóval azelőtt, hogy felszólalt, de szíve mélyén remélte, hogy ezt a percet mégis sikerül elkerülnie.

- Sajnálom, barátom – suttogta alig hallhatóan, a padló felé eresztve tekintetét, s csak fényszabályjának zöldesen izzó pengéjének kibontása után emelte szemeinek gesztenyebarna pillantását Enar Gahen felé. – Felmentelek a szolgálat alól...

Rea most csak idegesen járkált fel-alá zárkájában tudta, hogy esélytelen idejében kijutnia innen. A sors különös fintora volt, hogy cellájának kicsiny ablaka épp a köztársasági flottára nézett. Saját szemével láthatta elhamvadni sajátjait, melyektől oly távol került idő közben.

Nem is értette, hogyan sodorhatta ilyen messze a sors Naala mestertől, valamint a már megszokott izgalmakkal teli, ehhez képest mégis unalmasnak mondható életétől. Ahogy azt sem értette, hogy most miért reménykedett abban, hogy egyszer csak új mestere jelenik majd meg a szemközti folyosón és szabadítja ki innen, amikor ádáz ellenségeknek kellene lenniük.

Különös volt, milyen gyorsan fordulhatnak a dolgok valakiben.

Travis ezzel szemben teljesen nyugodt volt és csak némán figyelte, ahogyan egyik becses rombolója robbant fel a másik után a még most is hevesen ellenálló köztársaságiak ösztüzének köszönhetően. Tudta, hogy Talen azonnal tüzet szándékozik nyitni armadájára, amint eltakarították a köztársaságiakat. Ezután pedig az ő kardjával fogja kioltani a szeme láttára Rea életét, majd vele is végezni akar majd az utolsó önjelölt Sith nagyr.

Épp, ahogy eltervezte.